

Arrest

**nr. 53 610 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN HARCK, die loco advocaat J. VERCAMMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 15 januari 2006 met een paspoort voorzien van een visum kort verblijf, met het oog op het afsluiten van een huwelijk.

1.2. Op 10 maart 2006 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk van verzoekster te voltrekken.

1.3. Het hof van beroep van Gent oordeelde op 25 februari 2010 dat de ambtenaar van de burgerlijke stand ertoe gehouden was het huwelijk van verzoekster te voltrekken binnen een periode van zes maanden na de betekening van het arrest.

1.4. Op 19 april 2010 huwde verzoekster met haar Belgische echtgenoot.

1.5. Op 21 april 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, dit in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.6. Op 20 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 24 september 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 28.04.2010 door (R.S.) (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

□ Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De persoon in functie van wie de aanvraag gebeurde, is overleden op 13.09.2010. Bijgevolg is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. Schending van Art. 8 E.V.R.M.: Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.’

De staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid beperkt er zich toe te stellen:

De persoon in functie van wie de aanvraag gebeurde, is overleden op 13. 09.2010.

Bijgevolg is er niemand meer waar betrokkene zich hij kan voegen.

Uiteraard behelst de bescherming van Art. 8 E.V.R.M. een veel ruimere bescherming dan louter de wettige echtgenoot.

Zoals supra reeds geschetst verblijft verzoekster sinds 15.01.2006 onafgebroken in België, waar zij enkel telefonisch contact heeft onderhouden met haar familie in Marokko.

Verzoekster is er dan ook wel degelijk in geslaagd een familiaal leven op te bouwen in België.

Ten bewijze hiervan geldt het gegeven dat de familie van haar echtgenoot nog steeds en ten eerste om haar bekommerd is waar deze haar op heden tracht bij te staan.

Er zijn in weerwil tot datgene wat wordt voorgehouden door de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus wel degelijk nog mensen bij wie verzoekster zich kan voegen.

Zo is er bijvoorbeeld een halfbroer van wijlen de echtgenoot van verzoekster, zijnde Dhr. (V.A.), geboren dd.18.07.1965, dewelke nog steeds zeer nauwe familiale banden met verzoekster onderhoudt en tevens getrouwd is met een nicht van verzoekster.

Tot slot wenst verzoekster nog op te merken dat zij intussen getracht heeft te leven normconform aan de Belgische zeden en gewoonten.

Dat zij in die zin een uitgebreide kennissen- en vriendenkring heeft opgebouwd en het dan ook uiterst inhumain voorkomt verzoekster amper twee weken na het plotse en onverwachte overlijden van haar echtgenoot met wie zij bijna 5 jaar in België heeft samengeleefd een beslissing tot verlaten van het grondgebied ter kennis te brengen.

Indien haar echtgenoot immers niet ongelukkig was overleden zou zij op dit ogenblik zonder enig probleem een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden genoten hebben.”

2.2. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de persoon in functie van wie de in punt 1.5. bedoelde aanvraag gebeurde, de heer V.D.F., op 13 september 2010 overleden is. Verzoekster bevestigt deze vaststelling. De Raad kan het geen schending van artikel 8 EVRM achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing treft na de constatering dat het huwelijk, waarop verzoeksters aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht is gebaseerd, zijn einde vond, ook al zijn de omstandigheden zeer betreuenswaardig.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster, die louter verwijst naar de familie van haar echtgenoot die haar bijstaat, nalaat in concreto en in specie aan te tonen dat er nog sprake is van een familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM. Waar verzoekster verwijst naar haar halfbroer en niet bij wie ze zich kan voegen dient de Raad op te merken dat de Vreemdelingenwet geen erkenning van een verblijfsrecht voorziet voor een vestiging bij voormelde familieleden. Waar verzoekster verwijst naar een uitgebreide kennissen- en vriendenkring benadrukt de Raad dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824, RvS 14 november 2005, nr. 151 290, RvS 15 februari 2005, nr. 140 615, RvS 23 januari 2002, nr. 102 840). Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een kennissen- en vriendenkring op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan enig verblijfsrecht te verbinden (cfr. EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland). Met haar verwijzing dat zij tracht te leven naar de Belgische zeden en gewoonten toont verzoekster geen schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoekster om op grond van andere bepalingen van de Vreemdelingenwet een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen waarbij ze de in haar verzoekschrift geschetste omstandigheden kan invoeren.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA